

Vertrouwd raken met centraal bankieren en monetair beleid in het eurogebied

EUROPESE CENTRALE BANK

EUROSYSTEM

Eurosystem

Generation €uro Students' Award 2021-2022

Het monetair beleid in het eurogebied

Deze brochure bevat een kort overzicht van het monetair beleid voor het eurogebied. Verdere informatie die u kan helpen om de wedstrijd voor te bereiden, is te vinden op de websites van de [NBB](#) en de [ECB](#).

Geschiedenis en institutioneel kader

Sinds 1 januari 1999 is de Europese Centrale Bank (ECB) verantwoordelijk voor de uitvoering van het monetair beleid in het eurogebied, dat bestaat uit de lidstaten van de Europese Unie (EU) die de euro gebruiken. Op dat moment werd de verantwoordelijkheid voor het monetair beleid overgedragen van de nationale centrale banken van de (toen) elf landen ¹ aan de ECB. De eerste drie jaar was de euro echter een onzichtbare valuta, die enkel werd gebruikt als rekenmunt, bijvoorbeeld bij elektronische betalingen. Pas op 1 januari 2002 werden de eurobankbiljetten en –munten in omloop gebracht. Deze vervingen de bankbiljetten en munten in de nationale valuta, zoals de Belgische frank, tegen vaste omrekeningskoersen ².

De oprichting van het eurogebied en de ECB waren mijlpalen in het Europese integratieproces. Landen die tot het eurogebied wilden toetreden, moesten voldoen aan de zogenaamde convergentiecriteria. Deze criteria – ook wel de Maastrichtnormen genoemd, naar het Verdrag waarin ze in 1991 werden vastgelegd – omvatten voorwaarden voor de inflatie, langetermijnrente, wisselkoers en overheidsfinanciën van het land in kwestie. Ook alle EU-landen die in de toekomst nog op de euro zouden overstappen, moeten aan deze criteria voldoen. Van alle EU-lidstaten – met uitzondering van Denemarken, dat officieel is overeengekomen dat het de euro niet zal invoeren – wordt verwacht dat ze toetreden tot de monetaire unie en de euro invoeren zodra ze aan de convergentiecriteria voldoen.

De ECB en de nationale centrale banken van alle EU-lidstaten, ongeacht of ze al dan niet de euro hebben ingevoerd, vormen samen het Europees Stelsel van Centrale Banken (ESCB). Het Eurosysteem omvat de ECB en de nationale centrale banken van de lidstaten die de euro als munt gebruiken. Het Eurosysteem en het ESCB zullen naast elkaar blijven bestaan zolang niet alle lidstaten deel uitmaken van het eurogebied.

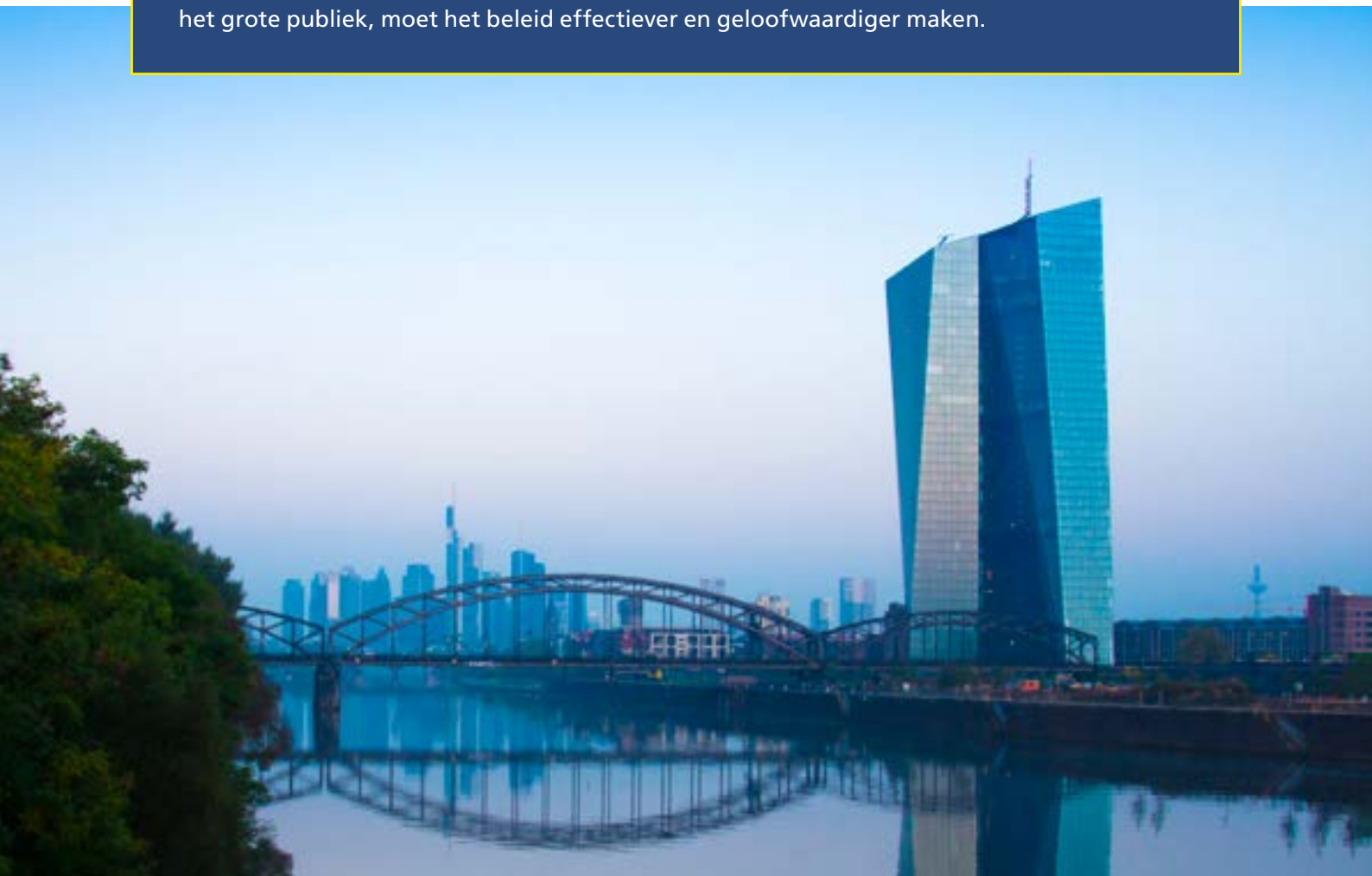
Het Verdrag betreffende de werking van de EU legt de taken van het ESCB vast. De ECB bepaalt het monetair beleid en voert het uit – hieronder wordt hierop uitvoeriger ingegaan – maar voert, samen met de andere centrale banken van het ESCB, ook een hele reeks andere taken uit. Ze oefent onder meer toezicht uit op de banken, handhaaft de financiële stabiliteit in de EU, geeft eurobankbiljetten uit en bevordert de goede werking van het betalingssysteem.

¹ België, Duitsland, Finland, Frankrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal en Spanje voerden de euro in op 1 januari 1999. Nadien traden ook Griekenland (2001), Slovenië (2007), Cyprus en Malta (2008), Slowakije (2009), Estland (2011), Letland (2014) en Litouwen (2015) tot de monetaire unie toe.

² De omrekeningskoers van de Belgische frank werd bijvoorbeeld vastgelegd op € 1 = BEF 40,3399.

Goed om te weten: onafhankelijkheid, verantwoording en transparantie van het Eurosysteem

Het verdrag betreffende de werking van de EU bepaalt dat het Eurosysteem onafhankelijk haar taken moet kunnen uitvoeren. De relatief lange ambtstermijnen van de directieleden van de ECB en de gouverneurs van de nationale centrale banken van het Eurosysteem bijvoorbeeld trachten deze af te schermen van politieke inmenging door de instellingen en regeringen van de EU en de lidstaten. Naast die politieke onafhankelijkheid, is het Eurosysteem ook financieel en functioneel onafhankelijk: het beschikt over alle middelen die nodig zijn om zijn taken doeltreffend te kunnen uitvoeren. Verantwoording is de noodzakelijke tegenhanger van die onafhankelijkheid. De ECB legt verantwoording af aan het Europees Parlement, vertegenwoordiger van de EU-burgers, en aan de Raad van de EU, die de regeringen van de lidstaten vertegenwoordigt. Voldoende transparantie over het monetairbeleidskader, via een duidelijke communicatie met het grote publiek, moet het beleid effectiever en geloofwaardiger maken.

Doelstellingen van het monetair beleid

Het Verdrag betreffende de werking van de EU brengt een duidelijke rangorde aan in de doelstellingen van het monetair beleid. Het hoofddoel bestaat erin de prijsstabiliteit te handhaven. Daarnaast bepaalt het Verdrag dat het monetair beleid ook het algemeen economisch beleid van de EU moet ondersteunen, met name een evenwichtige economische groei, een sociale markteconomie met een groot concurrentievermogen die gericht is op volledige werkgelegenheid en sociale vooruitgang en een hoog niveau van bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu.

De prijsstabiliteitsdoelstelling heeft betrekking op het algemeen prijspeil in de economie en betekent dat langdurige periodes van zowel te hoge inflatie als te lage inflatie (of deflatie) vermeden moeten worden. Prijsstabiliteit ondersteunt namelijk de economische activiteit en werkgelegenheid op verschillende manieren doordat ze, bijvoorbeeld :

- het prijsvormingsmechanisme transparanter maakt. In een klimaat van stabiele prijzen is het voor consumenten gemakkelijker om veranderingen in relatieve prijzen (dit zijn prijsverschillen tussen verschillende goederen en diensten) te herkennen ; ze worden bijvoorbeeld niet in verwarring gebracht door sterke schommelingen in het algemene prijspeil als de inflatie hoog is. Hierdoor kunnen ze goed gefundeerde beslissingen nemen over consumptie en beleggingen en efficiënter met hun geld omgaan ;
- de inflatierisicopremie in de rentetarieven verkleint, d.w.z. de “vergoeding” die beleggers eisen voor onverwachte inflatiestijgingen gedurende de looptijd van hun beleggingen. Daardoor daalt de rente en wordt de prikkel om te investeren groter ;
- onproductieve activiteiten die het negatieve effect van inflatie of deflatie moeten afdekken, overbodig maakt (bijvoorbeeld het aanhouden van goederen in de hoop dat de prijs ervan stijgt) ;
- voorkomt dat onverwachte periodes van inflatie of deflatie tot een willekeurige herverdeling van welvaart en inkomen leiden.

De prijsstabiliteitsdoelstelling is gedefinieerd als “een jaarlijkse stijging van de geharmoniseerde consumptieprijsindex (HICP) voor het eurogebied van 2 % op de middellange termijn”. Die definitie werd nog maar onlangs in die zin aangepast, toen het Eurosysteem de herziening van haar monetairbeleidsstrategie begin juli 2021 afrondde. Terwijl de prijsstabiliteitsdoelstelling tot voor kort gedefinieerd werd als “een jaarlijkse stijging van de HICP *van onder, maar dichtbij* 2 % op de middellange termijn”, is de huidige definitie bewust symmetrisch : zowel negatieve als positieve afwijkingen van deze doelstelling worden als even onwenselijk beschouwd.

Er zijn verschillende redenen waarom een dergelijk positief niveau van de inflatie wordt nagestreefd. Zo kan de inflatie, door de manier waarop ze wordt berekend, eigenlijk te hoog gemeten worden, bijvoorbeeld indien een prijsstijging het gevolg is van verbeteringen van het product. Met een inflatie van rond de 2 % wordt bovendien een veiligheidsmarge ingebouwd tegen mogelijke deflatierisico's, waardoor het Eurosysteem minder vaak moet terugvallen op uitzonderlijke maatregelen (zie ook verder in de paragraaf “Nieuwe monetairbeleidsinstrumenten”). Ten slotte is de inflatie die nagestreefd wordt een *gemiddelde* voor het eurogebied. Door te mikken op een positieve gemiddelde inflatie voorkomt het Eurosysteem dat sommige landen of regio's geconfronteerd worden met een zeer lage of zelfs negatieve inflatie omdat andere landen een hogere inflatie hebben.

Uitvoering van het monetair beleid

Goed om te weten: de herziening van de monetairbeleidsstrategie in het eurogebied

In januari 2020 startte het Eurosysteem met een herziening van haar monetairbeleidsstrategie, waarvan ze de resultaten begin juli 2021 bekendmaakte. De vorige evaluatie van de strategie dateerde al van 2003 en de omgeving waarin de centrale banken opereren is sindsdien sterk veranderd. Sinds de globale financiële crisis wordt het Eurosysteem geconfronteerd met een lange periode van lage groei en inflatie. Daarnaast stellen ook andere ontwikkelingen, zoals globalisering, klimaatverandering, digitalisering en veranderingen in het financiële landschap, het monetair beleid voor belangrijke uitdagingen. Tegen deze achtergrond werd bewust geopteerd voor een heel omvangrijke herziening van de strategie, waarbij onder meer de definitie van prijsstabiliteit werd herzien, maar ook werd gekeken naar de mogelijke neveneffecten van het monetair beleid en hoe daarmee om te gaan, of nog, hoe het monetair beleid de klimaatverandering kan helpen indammen.

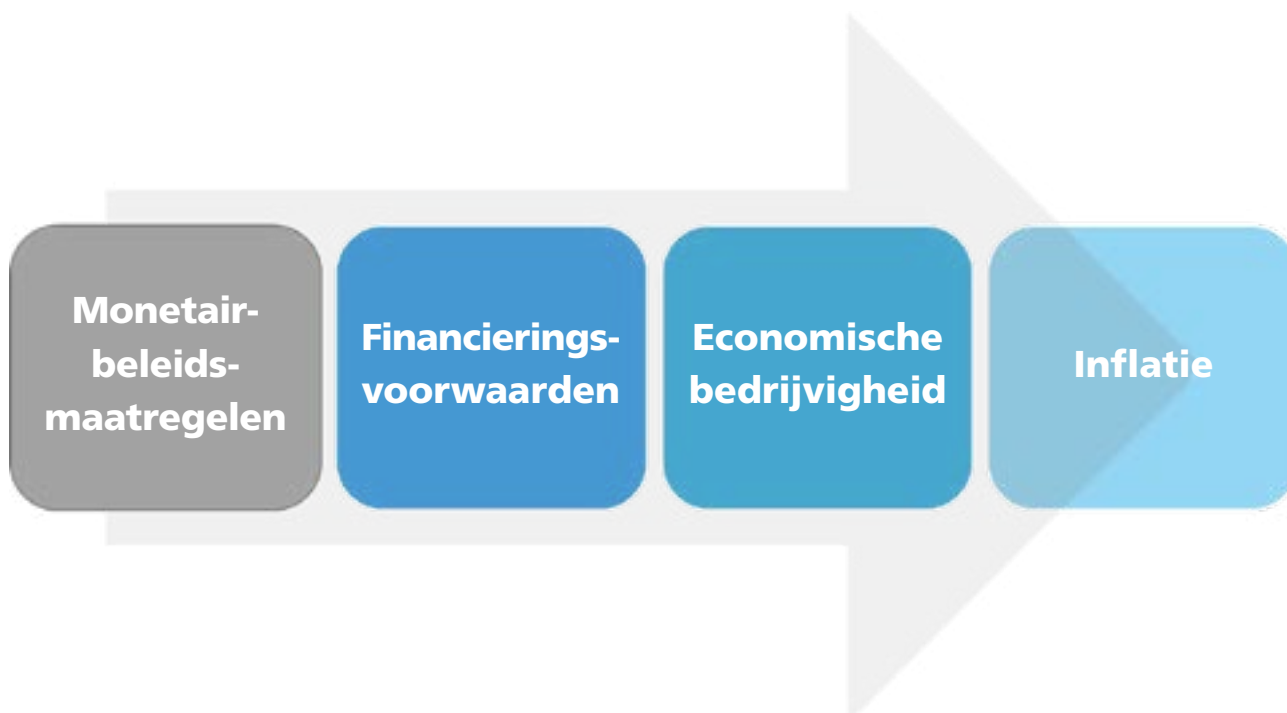
De Raad van Bestuur van de ECB voert het monetair beleid voor het eurogebied uit. De Raad bestaat uit de zes directieleden van de ECB en de 19 gouverneurs van de nationale centrale banken van het Eurosysteem. Christine Lagarde, die in 2019 Mario Draghi opvolgde als president van de ECB, zit de vergaderingen van de Raad voor. De monetairbeleidsvergaderingen van de Raad worden om de zes weken gehouden. In die vergaderingen beoordeelt de Raad de economische, monetaire en financiële ontwikkelingen in het eurogebied en neemt hij, op basis van deze analyse, zijn beslissingen over het monetair beleid. De economische analyse focust op reële en nominale economische ontwikkelingen, terwijl bij de monetaire en financiële analyse de nadruk ligt op de werking van de monetaire transmissie en mogelijke risico's voor de prijsstabiliteit.

Na afloop van deze vergaderingen worden de beslissingen op een persconferentie toegelicht. Na de inleidende verklaring met de motivering van de genomen beslissingen worden de vragen van journalisten beantwoord. De verslagen over de monetairbeleidsvergaderingen van de Raad worden sinds 2015 gepubliceerd.

Monetairbeleidstransmissie

De monetairbeleidsmaatregelen van de Raad van Bestuur van de ECB zijn in feite bedoeld om in te werken op de financieringsvoorwaarden van de economie om zo het verloop van de economische bedrijvigheid en van de inflatie te beïnvloeden.

De financieringsvoorwaarden van de economie verwijzen bijvoorbeeld naar de marktrentes. Er bestaan in de financiële markten van de eurolanden tal van marktrentes, met verschillende looptijden: interbancaire rentes, rentes op staatsobligaties, op bedrijfsobligaties, op bankleningen aan ondernemingen en huishoudens, enzovoort.

Rentes zijn belangrijk, omdat ze de kost van de lening om projecten te realiseren vertegenwoordigen, en tegelijkertijd ook het rendement voor de kredietverstrekkers. Ze hebben een invloed op de winstgevendheid van investeringen en spelen ook een beslissende rol wanneer er moet worden gekozen tussen geld sparen of geld uitgeven. Hun verloop beïnvloedt zo rechtstreeks de investerings- en consumptiebeslissingen van bedrijven, huishoudens en overheden. En investeringen en consumptie zijn nu net de motoren van de economische bedrijvigheid. Met name door de rentes te laten dalen of stijgen, zullen de monetairbeleidsmaatregelen het niveau van de bedrijvigheid beïnvloeden en bijgevolg ook de inflatie, die grotendeels wordt beïnvloed door de kracht van de economische bedrijvigheid.

De monetairbeleidsmaatregelen kunnen ook inwerken op andere financiële voorwaarden, zoals de kredietverlening door banken en de toekenningsvoorwaarden ervan, de aandelenkoersen of de wisselkoers. Het verloop van deze andere voorwaarden kan ook een invloed hebben op het niveau van de investeringen en bestedingen van de bedrijven, huishoudens en overheden. Ze vormen dus, net als de rentes, hefboomen die het monetair beleid inschakelt om de prijsstabiliteit te handhaven.

In de praktijk reageert het monetair beleid op een zogenaamd contracyclische wijze. Wanneer de inflatie te laag is ten opzichte van de doelstelling, beogen de monetairbeleidsmaatregelen doorgaans de financieringsvoorwaarden van de economie te *versoepelen* (de rentetarieven worden neerwaarts gedrukt) om de economie aan te wakkeren en zo, indirect, de prijsdynamiek te stimuleren. Omgekeerd zullen de monetairbeleidsmaatregelen in geval van een inflatiepercentage dat uit de hand loopt eerder worden ingezet om de financieringsvoorwaarden te *verscherpen* (rentetarieven worden omhooggedreven) om te verhinderen dat de bedrijvigheid op hol slaat en de daarmee gepaard gaande inflatieopflakkingen te beperken.

Traditionele monetairbeleidsinstrumenten

Traditioneel gezien beoogt het monetair beleid van het eurogebied de marktrentes op korte termijn te sturen door *de beleidsrentes van de ECB* als ankerpunten te gebruiken.

De marktrentes op korte termijn die het Eurosysteem tracht te controleren zijn vooreerst de interbancaire rentes, dit zijn de rentes waartegen de commerciële banken van het eurogebied aan elkaar lenen op korte termijn, zelfs van dag tot dag. Om een invloed uit te oefenen op deze rentes maakt het Eurosysteem in de praktijk gebruik van zijn monopolie op de uitgifte van liquiditeiten die de commerciële banken van het eurogebied met elkaar uitwisselen; deze liquiditeiten worden overigens de 'centralebankreserves' genoemd. De liquiditeitsbehoeftes van het banksysteem kunnen met behulp van drie instrumenten worden beheerd: de traditionele openmarkttransacties, de permanente faciliteiten en de verplichte reserves.

a) Traditionele openmarkttransacties

Er bestaan binnen het Eurosysteem twee belangrijke categorieën van traditionele openmarkttransacties:

- de basisherfinancieringstransacties, die bestaan uit leningen die het Eurosysteem wekelijks toekent aan de banken van het eurogebied om hen liquiditeiten te verschaffen voor de duur van één week; en
- de langerlopende herfinancieringstransacties, die bestaan uit leningen die het Eurosysteem maandelijks toekent aan de banken van het eurogebied om hen liquiditeiten te verschaffen voor een duur van drie maanden.

Deze transacties vormen het belangrijkste instrument van het traditioneel monetair beleid. In dit verband sturen ze niet alleen de markttrentes op korte termijn, maar beheren ze ook de liquiditeitsvoorwaarden op de kortetermijnfinancieringsmarkt en geven ze de monetairbeleidskoers aan. In het bijzonder is de rente op de basisherfinancieringstransacties, dit is de rente die deze krediettransacties vergoedt, oorspronkelijk de beleidsrente waarnaar de markttrentes op zeer korte termijn moesten convergeren.

b) Permanente faciliteiten

Het Eurosysteem stelt ook permanente faciliteiten voor, om gedurende 24 uur liquiditeiten te verschaffen aan de commerciële banken of ze te absorberen. Het Eurosysteem biedt twee permanente faciliteiten:

- de marginale beleningsfaciliteit, waarmee commerciële banken tegen verstrekking van voldoende beleenbare activa daggeld bij het Eurosysteem kunnen lenen; en
- de depositofaciliteit, die door commerciële banken kan worden gebruikt om bij het Eurosysteem gedurende 24 uur deposito's aan te houden.

De rentes waartegen deze permanente faciliteiten beschikbaar worden gesteld, namelijk de rente op de marginale beleningsfaciliteit en de rente op de depositofaciliteit, zijn in principe de beleidsrentes die respectievelijk een boven- of ondergrens stellen aan de verandering van de interbancaire daggeldrente. Geen enkele commerciële bank zal effectief voor één dag van een andere commerciële bank willen lenen tegen een hogere rente dan de rente die ze bij het Eurosysteem zou moeten betalen (of omgekeerd, zal geen enkele commerciële bank effectief voor één dag aan een andere commerciële bank willen lenen tegen een lagere rente dan die bij het Eurosysteem).

c) Verplichte minimumreserves

Het Eurosysteem verplicht de commerciële banken van het eurogebied minimumreserves aan te houden op rekeningen bij hun respectieve nationale centrale banken. De verplichte reserves worden vergoed tegen de rente op de basisherfinancieringstransacties.

De verplichte reserves kunnen een structureel liquiditeitstekort helpen creëren of behouden voor de commerciële banken wanneer een dergelijk tekort nodig wordt geacht. Ze kunnen ook de interbancaire rentes op korte termijn helpen stabiliseren.

Nieuwe monetairbeleidsinstrumenten

Sinds meer dan een decennium biedt het Eurosysteem het hoofd aan een ongekende opeenvolging van crisissen en verstoorde periodes. Op de globale financiële crisis die uitbrak in 2007 volgde een overheidsschuldencrisis. Die mondde uit in een zeer langzame herstelfase die nu eens onderhevig was aan deflatoire risico's, dan weer aan risico's van een aanhoudende lage inflatie. Vervolgens kwam deze fase abrupt ten einde toen in de lente van 2020 de COVID-19-crisis uitbrak in Europa.

Rekening houdend met de ernst en de duur van de inflatiemoeilijkheden, werden de traditionele monetairbeleidsmaatregelen aangevuld met een reeks nieuwe instrumenten van buitengewone aard, reikwijdte en omvang. Deze nieuwe instrumenten werden mettertijd ingezet door de Raad van Bestuur van de ECB om de prijsstabiliteit in het eurogebied te garanderen. Ze worden in het bijzonder gebruikt om:

- te reageren op storingen in de transmissie van het monetair beleid; en/of
- de financiële voorwaarden verder te versoepelen in een context waarin de sturing van de kortetermijnrentes geen extra marge meer biedt om de economie te ondersteunen, omdat de beleidsrentes hun ondergrens hebben bereikt.

Goed om te weten: de beperkingen van de traditionele monetairbeleidsinstrumenten

Traditioneel gezien veronderstelt de uitvoering van het monetair beleid dat de impulsen die worden gegeven door de beleidsrentes doorwerken in alle financiële markten van het eurogebied, waardoor ze een breed spectrum aan financieringsvoorwaarden beïnvloeden, die op hun beurt een impact hebben op de bedrijvigheid en de inflatie. Deze werkwijze heeft echter twee beperkingen:

de verstoringen van de monetaire transmissie

- Indien de financiële markten en kredietmarkten slecht functioneren, bijvoorbeeld wanneer door onzekerheden die gepaard gaan met crisissituaties de commerciële banken zeer terughoudend worden om aan elkaar te lenen, is het mogelijk dat de verlagingen van de beleidsrentes geen weerslag hebben op de economie. Anders gezegd kunnen de financieringskosten van banken, bedrijven, huishoudens en overheden hoog blijven, of zelfs toenemen, hoewel de beleidsrentes worden verlaagd.

de ondergrens van de beleidsrentes

- De beleidsrentes zijn onderhevig aan een ondergrens: voor zover het altijd mogelijk is om tegoeden (op bijvoorbeeld zichtrekeningen) om te zetten in contanten (munten of biljetten) die van nature geen rente dragen, kunnen de kortetermijnrentes niet substantieel onder 0 % worden gebracht. Onder een bepaalde drempelwaarde, zouden de economische actoren immers verkiezen om hun tegoeden in contanten te bewaren in plaats van in de vorm van deposito's of beleggingen. Dat is het geval wanneer de vergoeding van de tegoeden lager uitkomt dan de kosten die verbonden zijn aan het vervoer, de bewaring en het beheer van contanten.

De nieuwe monetairbeleidsinstrumenten trachten deze beperkingen te verhelpen en zo de impact van het Eurosysteem op de financieringsvoorwaarden van de economie in stand te houden.

De nieuwe monetairbeleidsinstrumenten kunnen in drie grote categorieën worden ingedeeld: de niet-conventionele openmarkttransacties, de aankopen van activa en de forward guidance.

a) Langerlopende openmarkttransacties

De langerlopende openmarkttransacties onderscheiden zich van de traditionele liquiditeitsverstrekkingen door een langere looptijd, en doorgaans ook door grotere toegekende volumes en/of aantrekkelijkere tariefvoorwaarden.

Een aantal van deze transacties zijn meer specifiek bedoeld ter vervanging van transacties van financiële spelers op de financieringsmarkten op korte en middellange termijn wanneer die markten verlamd zijn, bijvoorbeeld omdat de risicoaversie plotseling toeneemt. Op deze manier neemt het Eurosysteem de rol op van bemiddelaar tussen de commerciële banken. Andere transacties stellen zich tot taak liquiditeiten te verschaffen aan de commerciële banken opdat ze de monetaire versoepeling correct zouden afwentelen op de kredietvoorwaarden die ze toepassen voor de bedrijven en huishoudens.

De volgende langerlopende openmarkttransacties kunnen worden onderscheiden :

- de langerlopende herfinancieringstransacties van drie jaar (three-year longer-term refinancing operations, 3y LTRO), die werden toegekend van december 2011 tot februari 2015;
- de gerichte langerlopende herfinancieringstransacties (targeted longer-term refinancing operations, TLTRO), die werden toegekend vanaf september 2014; en
- de langerlopende noodherfinancieringstransacties in verband met de pandemie (pandemic emergency longer-term refinancing operations, PELTRO), die werden toegekend vanaf mei 2020.

b) Aankopen van activa

De grootschalige aankopen van activa door een centrale bank beogen de risicopremies en/of termijnpremies te doen dalen. Dit betekent concreet dat de aankopen een neerwaartse druk uitoefenen op de langetermijnrentes, zelfs wanneer de kortetermijnrentes op hun ondergrens geblokkeerd staan. Door deze werking op de langetermijnrentes blijft het monetair beleid een zeer directe invloed uitoefenen op de investerings- en consumptie-uitgaven van de bedrijven, huishoudens en overheden. De beslissingen om duurzame goederen te consumeren of erin te investeren hebben immers doorgaans betrekking op de middellange tot lange termijn.

Het Eurosysteem voerde de volgende activa-aankoopprogramma's in :

- het programma voor de effectenmarkten (securities market programme, SMP), waarvan de aankopen liepen van mei 2010 tot september 2012;
- de outright monetaire transacties (*outright monetary transactions*, OMT), die konden worden geactiveerd vanaf september 2012;
- het uitgebreid programma voor de aankopen van activa (asset purchase programme, APP), dat van kracht is sinds oktober 2014;
- het pandemie-noodaankoopprogramma (pandemic emergency purchase programme, PEPP), waarvan de aankopen gestart zijn in maart 2020.

Goed om te weten: de rente op de depositofaciliteit als referentie

Door de langerlopende herfinancieringstransacties en de activa-aankoopprogramma's, is er een overvloed aan liquiditeiten binnen het bancaire systeem van het eurogebied. Hierdoor is de rente op de depositofaciliteit de referentierente geworden om de rentetarieven te bepalen die worden toegepast op de financiële markten van het eurogebied, een rol die voordien was weggelegd voor de rente op de basisherfinancieringstransacties.

De rente op de depositofaciliteit werd sinds juni 2014 verlaagd tot onder 0 %. Sindsdien werd die rente meermaals verlaagd en sinds september 2019 bedraagt ze -0,5 %.

c) Forward guidance

Met forward guidance worden de aanwijzingen (communicatie) bedoeld die de Raad van Bestuur van de ECB geeft over zijn intenties op het gebied van het toekomstig monetair beleid, of het nu gaat om het verloop van de beleidsrentes of de activa-aankoopprogramma's. De forward guidance kan bijvoorbeeld de desactivering van bepaalde instrumenten koppelen aan resultaten op het vlak van inflatie. De Raad van Bestuur van de ECB maakt er gebruik van sinds juli 2013.

Met forward guidance kunnen de verwachtingen van de economische spelers worden gestuurd en kan de onzekerheid over het verloop van de monetairbeleidsmaatregelen worden verminderd, wat bijdraagt tot een gepaste transmissie van de monetaire versoepelingen.

Goed om te weten: evaluatie van de monetairbeleidsstrategie en instrumentarium van het Eurostysteem

Naar aanleiding van de evaluatie van de monetairbeleidsstrategie verklaarde de Raad van Bestuur van de ECB dat de beleidsrentes het voornaamste instrument van het monetair beleid in het eurogebied blijven. Gezien de lagerenteomgeving werd er echter verduidelijkt dat, indien nodig, een beroep zal blijven gedaan worden op de forward guidance, de aankopen van activa en de langerlopende herfinancieringstransacties.

Monetair beleid en klimaatverandering

In 2021 keurde de Raad van Bestuur van de ECB een actieplan goed waarmee hij de problematiek van de klimaatverandering opnam in zijn monetairbeleidsstrategie.

Dit plan omvat een reeks verbintenissen:

- de klimaatverandering in overweging blijven nemen in het monetairbeleidskader;
- de analysecapaciteiten op het vlak van klimaatverandering uitbreiden in de domeinen van macro-economische modellen, statistieken en monetair beleid;
- de afwegingen in verband met de klimaatverandering bij de monetairbeleidstransacties in aanmerking nemen op het vlak van informatieverzorging, risicobeoordeling, onderpandskader en aankopen van effecten uit de bedrijfssector;
- de uitvoering van het actieplan afstemmen op de voortgang van het beleid en de initiatieven van de EU op het vlak van informatieverzorging en rapportage over ecologische duurzaamheid.

Meer informatie?

Meer informatie over de laatste monetairbeleidsmaatregelen van de Raad van Bestuur van de ECB is terug te vinden in hoofdstuk 3 van ons jaarverslag: [verslag2020_tii_h3.pdf \(nbb.be\)](#)

Meer informatie over de resultaten van de herziening van de monetairbeleidsstrategie in het eurogebied is terug te vinden op de website van de ECB: [strategische evaluatie \(europa.eu\)](#)

